

Tisdagen den 26 oktober

Kl. 15.00

*Anmälan av
interpellationer*

§ 1 Justerades protokollet för den 15 oktober.

§ 2 Föredrogs och bifölls interpellationsframställningarna 1976/77:13 och 14.

§ 3 Anmäldes och bordlades

Skatteutskottets betänkande

1976/77:1 med anledning av propositionen 1976/77:9 med förslag till godkännande av tilläggsavtal till avtalet mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om handräckning i skatteärenden

Näringsutskottets betänkande

1976/77:1 med anledning av motion om kontroll av viss låneverksamhet

Arbetsmarknadsutskottets betänkanden

1976/77:1 med anledning av motion om arbetstagares rätt till ledighet för utbildning

1976/77:2 med anledning av motioner om arbets- och uppehållstillstånd

1976/77:3 med anledning av motioner om statliga pensionsförmåner

1976/77:4 med anledning av motion om ändrade beräkningsgrunder för utdelande av statlig belöning

§ 4 Anmälan av interpellationer

Anmäldes och bordlades följande interpellationer som ingivits till kammarkansliet

den 25 oktober

1976/77:15 av herr *Söderqvist* (vpk) till herr försvarsministern om avkriminalisering av värnpliktsvägran:

De svenskar som vägrar att göra värnplikt bestraffas fortfarande med fängelse. Det är ett straff för åsikter och som sådant ovärdigt en rättsstat. Amnesty International har betecknat de svenska värnpliktsvägrarna som politiska fångar. Förfarandet strider också mot den internationella lagstiftning som Sverige har godkänt och anslutit sig till.

F. n. avtjänar 16 vägrare fängelsestraff på anstalten i Skänninge. Deras

krav är bl. a. att regeringen i väntan på den nya vapenfrilagen lägger ned utredningar om och rättegångar mot svenska vapenvägrare.

Mot bakgrund härav vill jag fråga herr försvarsministern:

Avser regeringen att arbeta för en anpassning av den svenska lagstiftningen till Europakonventionens bestämmelser på det här området?

Vill försvarsministern i avvaktan på den nya vapenfrilagen medverka till att pågående utredningar och rättegångar uppskjuts?

1976/77:16 av herr *Bengtsson* i Göteborg (c) till herr socialministern om åtgärder mot narkotikamissbruket:

Tillgången på olika narkotiska preparat är just nu så stor att polisen och de sociala myndigheterna betraktar läget som katastrofartat. Enligt färska uppgifter har det i en av våra större städer aldrig tidigare varit så stor tillgång på narkotika som nu. Exempelvis kan nämnas att det finns riklig tillgång på cannabis, som är de yngres missbruksmedel. Amfetamin förs in i landet kilovis och åstadkommer inte enbart nyrekrytering av missbrukare utan också åtskilliga återfall bland de gamla missbrukare som under en följd av år varit drog fria.

Man märker en ökad spridning av heroin, och även kokain förekommer, speciellt bland de prostituerade. Dock har man ej talat om LSD i något sammanhang under innevarande år. Narkotikamissbruk för även med sig annan kriminalitet, det gäller ju att få fram pengar till preparaten. Inte sällan påträffar polisen stora anhopningar av stöldgods i missbrukarnas bostäder. Sammanfattningsvis säger man hos polisen att man aldrig tidigare haft så mycket att göra som nu.

Att ingripa mot missbruket med hjälp av tvångsmetoder är inte populärt. Några vårdas i s. k. terapeutiska samhällen, några vistas på sjukhus, andra är omhändertagna enligt gällande barnvårdslag och vistas i barnhem och ungdomsvårdsskolor. De allra flesta missbrukare lever ute i samhället. Situationen för dem är mycket olycklig, och det personliga lidandet är stort. En grupp av icke vårdmotiverade missbrukare snurrar runt mellan tillfälliga bostäder, socialbyråer, polikliniker, akutmottagningar, polis, domstolar etc. Många människor blir utsatta för deras ökade våldstendenser, inte minst personalen på socialbyråerna. Samhällets kostnader blir höga. Då en ort får stort tillflöde av narkotika medför detta nära nog automatiskt fler återfall bland de missbrukare man trodde klarat sig, vilket i sin tur ökar socialarbetarens besvikelse och naturligtvis kan skapa både resignation och trötthet.

Gruppen av kringdrivande, icke vårdmotiverade missbrukare ökar. För dessa personer krävs det för var och en åtskilliga arbetstimmar dygnet runt, om man skall kunna hysa någon förhoppning om att lyckas förändra deras situation. Den gamla värdfilosofin, som ofta framförts och som utgår från att man först skall förändra samhället och sedan lösa narkotikafrågan, löser inte problemet med att man måste göra något omedelbart.

Samhällets resurser måste inriktas så, att man tar hand om de yngsta, de som befinner sig i riskzonen; detta arbete måste utföras tillsammans med föräldrarna och i nära samarbete med olika samhällsorgan, naturligtvis även med polisen, allt i förebyggande syfte.

Med hänvisning till det anförda hemställer jag att till herr socialministern få ställa följande fråga:

Vilka initiativ tänker socialministern vidta med anledning av den allvarliga narkotikasituationen i landet?

§ 5 Kammaren åtskildes kl. 15.01.

In fidem

SUNE K. JOHANSSON

/Solveig Gemert